

Second Sunday of Lent (A) – 1 March 2026

Gen 12:1–4; 2 Tim 1:8–10; Mt 17:1–9

වතාරික සමයේ දෙවන ඉරු දින (A) – 2026 මාර්තු 1

උත්පත්ති 12:1–4; 2 තිමෝති 1:8–10; මතෙව් 17:1–9

හැදින්වීම

සුභ උදෑසනක් / සුභ මධ්‍යහ්නයක්.

චිත්‍රපටයක “ට්‍රේලර්” එකක් බලනවා කියලා හිතන්න. වීරයාගේ අතිශයින්ම දීප්තිමත් මොහොතක් අපට පෙන්වයි. සංගීතය උසස් වේ. දර්ශනය අලංකාරයෙන් පිරෙයි. හදිසියේම තිරය කළු වෙයි—“ඉදිරියට එයි.”

මිතුරෙක් මට කීවා, “චිත්‍රපටය එනකම් ඉන්න එක අමාරු නෙවෙයි. ඒ දීප්තිමත් මොහොත දැකලා පස්සේ පාවිච්චි සහ දෛනික වැඩවලට ආපසු යන්න වෙන එක තමයි අමාරු.”

එත් ඒ කෙටි දර්ශනය ඔහුගේ අදහසම වෙනස් කළා. කතාව කොතැනට යනවාද කියලා ඔහු දැනගත්තා.

අද සුවිශේෂයේ දක්නට ලැබෙන ජේසුස් වහන්සේගේ පරිවර්තනය (Transfiguration) එවැනිම “ට්‍රේලර්” එකක්.

එය ඉදිරියේ ඇති අඳුරු දිනවලට පෙර ශිෂ්‍යයන් ගැන්වීමත් කිරීමට දෙවියන් දුන් දීප්තිමත් පෙරදසුනකි.

ඔවුන් කඳු මුදුනකට නගිනවා—හුරුපුරුදු මුහුදු, ජාල, හා ජීවිතය හැර දමා—ජේසුස් වහන්සේව නව ආලෝකයකින් දැකීමට.

ඔහුගේ මුහුණ සූර්යයා මෙන් දිලිසෙයි. වස්ත්‍ර දීප්තිමත් වෙයි. මෝසෙස් සහ එලියා පෙනී සිටිති.

පසුව වලාකුළකින් හඬක් එයි:

“මෙය මාගේ ප්‍රිය පුත්‍රයාය. ඔහුට සවන් දෙන්න.”

විශ්වාසය අපෙන් ඉල්ලන්නේ අපේම කළ
නගින්නයි—හුරුපුරුදු දේවල් අත්හැර දෙවියන්ගේ
ආලෝකය අපේ ජීවිත තුළ දැකීමට.

කරුණාව මොහොතක් කෙටි විය හැකි නමුත්,
එය අපේ දෘෂ්ටිය වෙනස් කරයි, අපේ ධෛර්යය
පවත්වා ගනී, ඉදිරියට යාමට අප සූදානම් කරයි.

අද මෙම යුකරිස්තිය උත්සව කරමින්, අපේ ජීවිත
තුළ දෙවියන්ගේ දීප්තියේ මේ පෙරදසුනට අපේ
හදවන විවෘත කරමු.

දේශනාව: නගින්න වටිනා පෙරදසුනක්

මිතුරෙක් මට කීවා, ඔහු කුඩා කාලයේ
චිත්‍රපටවලට වඩා “ට්‍රේලර්” බලන්න කැමති වුණා
කියලා. ඒ කෙටි දර්ශනවල හොඳම කොටස්
පෙන්වයි—වීරයා ජයග්‍රහණය කරන මොහොත,

සංගීතය උසස් වන අවස්ථාව—ඉන්පසු තිරය කළු
වෙයි: “ඉදිරියට එයි.”

ඔහු කීව්වේ, “අමාරුම දේ චිත්‍රපටය එනකම් ඉන්න
එක නෙවෙයි. ඒ දීප්තිය දැකලා පස්සේ සාමාන්‍ය
ජීවිතයට ආපහු යන්න වෙන එක.”

අද සුවිශේෂයේ පරිවර්තනය එවැනිම දෙවියන්ගේ
“ට්‍රේලර්” එකකි—මහත්මත්වයේ පෙරදසුනක්.

එය ලැබෙන්නේ අවශ්‍යම වේලාවේදීය.

යෙසුස් වහන්සේ තම දුක්වීම්, ප්‍රතික්ෂේපය,
මරණය ගැන කථා කිරීමට ආරම්භ කරයි.

ගීෂ්‍යයන් කම්පා වෙති. ජේතෘස් එය නවත්වන්න
උත්සාහ කරයි: “ස්වාමිනී, එසේ නොවේවා!”

ඔවුන් බලාපොරොත්තු වුණේ සාර්ථකත්වයයි—
නමුත් කුරුස නොවෙයි.

ඒ නිසා යෙසුස් වහන්සේ ජේතෘස්, යාකෝබි සහ යොහන්—මෙම තිදෙනා—කඳු මුදුනකට රැගෙන යයි.

විශ්වාසය බොහෝවිට අපෙන් ඉල්ලන්නේ හුරුපුරුදු දේවල් හැර දමා ඉහළට නැගීමටයි.

කඳු මුදුනේදී ඔවුන් ජේසුස් වහන්සේව නව ආලෝකයකින් දකිනවා.

ඔහුගේ මුහුණ සුර්යයා මෙන් දිලිසෙයි.

ඔහුගේ වස්ත්‍ර ආලෝකයෙන් පිරෙයි.

ඔහු මේ ලෝකයේ ජීවත්වුවත්, ඔහුගේ මූලය දෙවියන්ගේ රාජ්‍යය තුළය.

මෝසෙස්—කඳු මත දෙවියන් හමු වූ නායකයා.

එලායිෂා—සුළඟ හෝ ගිනි නොව, සුසුම් හඬකින් දෙවියන් හමු වූ ප්‍රොෆෙට්වරයා.

ඉතිහාසය සහ අනාගතය—නීතිය සහ ප්‍රොෆෙට්වරු—සියල්ල යෙසුස් තුළ එකට එක්වෙයි.

පසුව වලාකුළෙන් හඬක්:

“මෙය මාගේ ප්‍රිය පුත්‍රයාය. ඔහුට සවන් දෙන්න.”

ශිෂ්‍යයන් බියෙන් බිම වැටෙති.

නමුත් ජේසුස් වහන්සේ ඔවුන්ට අසලට පැමිණ ස්පර්ශ කරමින් කියයි:

“නැගිටින්න. බිය නොවන්න.”

දෙවියන් තම ආලෝකය පෙන්වන්නේ අප බිය ගැන්වීමට නොව—ශක්තිමත් කිරීමටයි

ජේතෘස් කියයි: “ස්වාමිනි, මෙහි සිටීම අපට කොපමණ හොඳද!”

අපටත් එවැනි මොහොතක් තිබේ—ජීවිතය හරි යැයි දැනුණු මොහොතක්.

දරුවෙකු අතේ ගත් මොහොතක්.

සන්ධ්‍යාවේ සූර්ය අස්ථි බලමින් නිහනමානව
හිඳින අවස්ථාවක්.

ගැඹුරු සංවාදයක්.

එවැනි මොහොතවල් අපේ “පරිවර්තන”
මොහොතවල්ය—කෘපාවේ දීමනාවක්.

නමුත් කඳු මුදුන සදාකාලිනව නැතිවේ.

ඔවුන්ට නැවත පහළට බසිය යුතුය—අසමගිය,
රෝග, බිය, සහ අවසානයේ කුරුසියට.

පරිවර්තනය දුක්විම් ඉවත් නොකරයි.

එය එය නැවත සකස් කරයි.

කුරුසිය අවසානය නොවේ—එය මාර්ගයයි.

මහත්මත්වය අවසානයයි.

අපගේ ජීවිතයත් කඳු සහ වනාන්තර අතර
ගමනක්.

අප බොහෝවිට වේදනා මතක තබා ගනිමු.

නමුත් අද සුවිශේෂය අපට කියන්නේ ආලෝකයත්
මතක තබා ගන්න කියලා.

කඳු මග පෙන්වන්නා කිව්වා, “අමාරුම කොටස
නැගීම නොව—බැසීමයි. මිනිසුන් ඉක්මනින්ම
සාවධානතාව අතහැර දමති.”

බුද්ධිමත් නැගීම කරන්නේ දර්ශනය මතක
තබාගෙන පහළට බැසීමයි.

අද අපට එම දර්ශනය ලැබේ.

අප නැවත සාමාන්‍ය ජීවිතයට යමු—නමුත්
වෙනස්ව.

අඳුරු මාර්ගයකදී, අපටත් එම මෘදු හඬ ඇසෙයි:

“නැගිටින්න. බිය නොවන්න.”